

gene komme ud af balance med hensyn til lejeprincippet, fordi der skulle ske en vis tilpasning af lejen i forhold til den private lejelovgivning, og der ville under alle omstændigheder også ske det, at man skulle betale til Grundejernes Investeringsfond. Man ville slippe for at betale til Landsbyggefonden, men man skulle betale til Grundejernes Investeringsfond.

Derudover skal man også stille spørgsmålet: Hvad med beboerdemokratiet i klagesager? De ville blive afgjort ved de almindelige domstole. Man ville heller ikke have den oprykningsret, som jo findes i den almene sektor, så der ville være en lang række situationer, hvis man gik fra den almene sektor og over på det private marked, som ikke kun knyttede sig til en huslejetilpasning, men også fratog lejerne en lang række af de goder, som jo er forbundet med at bo i en lejlighed, som hviler på et solidarisk og demokratisk princip.

Og det synes jeg er lidt vigtigt at sige her, for man kan godt sådan have den politiske interesse at efterlade et billede af, at for lejerne er det næsten bedre, hvis ikke der er en aftale, der bliver realiseret. Og det er altså ikke realiteten. Det er jeg nødt til at sige. Hvordan det sådan helt præcist ville blive, kan man jo ikke sige, fordi det netop ikke er reguleret i lovgivningen og der ikke er fortillfælde.

Men regeringens rolle i det her er altså alene at være fødselshjælper for en aftale indgået i København, en aftale, som man vel også kunne have indgået med private. Altså det her med lighed for alle, ja, det er jo betinget af, at man er lige, og der må man sige, at den private udlejningssektor og den almene sektor ikke er lige. Og hvorfor er de ikke lige, og hvorfor er den private sektor også meget fast i koderne på, at man ikke vil være lige? Ja, det er de jo, fordi de ikke vil påtage sig et boligsocialt ansvar, fordi de ikke vil sætte lejligheder til rådighed, og derfor har de jo mistet nogle muligheder for at forhandle sig til et frikøbsbeløb på samme måde som den almene sektor.

Så to størrelser, der er lige, skal behandles lige. Men to størrelser, der ikke er lige, skal selvfølgelig behandles forskelligt.

Men som sagt er regeringens interesse i det her alene at være fødselshjælper af hensyn til lejerne, af hensyn til, at lejerne ikke får store huslejestigninger, og af hensyn til, at 37.000 lejligheder i den københavnske boligmasse fortsat skal være almene, fortsat skal bære et bolig-socialt ansvar.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Ministeren var inde på spørgsmålet om konsekvenserne, hvis ikke denne her aftale kunne falde på plads, og ministeren har naturligvis ret i, at det ville være en meget, meget dårlig ting, hvis disse boliger blev solgt til den private sektor, bl.a. fordi vi jo ved, at huslejestigningerne generelt er større i den private udlejningssektor end i de almene boliger. Samtidig er vedligeholdelsen dårligere, så selvfølgelig vil det være meget dårligere for lejerne.

Det, der blot er spørgsmålet for os, er: Er det rimeligt, at vi skal handle med pistolen for brystet og acceptere nogle vilkår, som ikke er rimelige for beboerne, fordi man udsættes for sådanne trusler? Det er jo i virkeligheden det, sagen handler om, og dér kan man så have en forskellig stillingtagen.

Så skal jeg blot spørge ministeren: Det er vel korrekt opfattet, at det her ikke er en sag mellem Københavns Kommune og boligafdelingerne? Det tror jeg ministeren kom til at sige. Det er en sag mellem selskaberne og kommunen. For som jeg har forstået det, er det ikke den enkelte afdeling og beboermøderne dér, der kommer til at tage stilling; så demokratisk er aftalen ikke indrettet. Det er kun selskabernes ledelse, der tager stilling.

(Kort bemærkning).

Egil Møller (DF):

Jeg tror nok, at ministeren i sit svar her i sidste omgang startede med at sige, at regeringen ikke har noget med aftalen at gøre.

Det har man vel nok alligevel, for den aftale mellem Københavns Kommune og boligselskaberne var jo ikke blevet en foreløbig aftale betinget af, at Folketinget accepterer aftalens indhold, hvis ikke man på forhånd havde haft nogle underhåndsforhandlinger med regeringen. Så selvfølgelig har man da det.

Og så vil jeg sige, at disse boligforeninger jo har været vidende om, at denne tilbagkøbsklausul fandtes. Det er jo ikke sådan, at tingene kommer som en tyv om natten, og at det lige pludselig er sådan, at man med en pistol for brystet skal til at forhandle med Københavns Kommune. Det kunne man have gjort for 10 år siden, hvis man havde villet det. Man kunne måske også have afsat nok midler til at kunne købe sig fri på et tidspunkt. Det er jo noget, man har vidst i 100 år.